

ПРОЛОГ

Ось як усе починається.

З дівчини, яка біжить лісом, її вени переповнені адреналіном. Вона видихає короткими, рівними поштовхами. Під нігтями бруд, на джинсах свіжі плями від грязюки, на світлоті кров, а з рота тхне блювотинням.

Ще трохи.

Ще трохи, й вона буде вдома.

Перед очима виринають картини. Світлофор на головній вулиці. Потріскані зелені віконниці її будинку. Протерта долівка рибальського човна батька.

Удалині пронизливо гуде клаксон, і вона пригинається, затуляючи вуха руками, звук пронизує череп, наче несамовитий вереск. Світ стискається і стає абстрактним, занадто кольоровим і занадто яскравим. Гудок віддаляється, і дерева поволі знову набувають чіткості.

Вона рахує свої вдихи, поки не вирівнюється серцебиття. Один. Два. Три. Тоді починає рахувати кроки. Чотири. П'ять. Шість. Скільки ще їх потрібно зробити, перш ніж хтось знайде її? Сім. Вісім. Дев'ять. Кістки обважніли, ноги стомилися. Вона здолала чималу відстань. Її тінь простягається попереду, і дівчина неначе переслідує її — давай, спіймай мене. Десять. Одинадцять. Дванадцять. Її тіло похитується. Мабуть, їй варто присісти. Тринадцять. Чотирнадцять. П'ятнадцять. Вона змушує себе йти далі. Сонце

здіймається все вище за сірими хмарами. Повітря пахне сосною та живицею. Як вода і мох. Як саме життя.

— Агов! З вами все гаразд? — за поворотом стежки з'являється пара туристів — батько та син. У них напхом напхані рюкзаки зі скрученими спальними мішками зверху, з одного звисає каструля, з іншого — два металеві кухлі. Дівчина сповільнює ходу і наближається до них.

Шістнадцять. Сімнадцять. Вісімнадцять.

Батько затуляє сина рукою, захищаючи від дівчини, і вона завмирає, опинившись у полоні їхніх поглядів. У хлопчика карі очі з крихітними золотистими вкрапленнями, й вони нагадують їй про людину, яку вона колись знала. Думки плутаються і повертаються в минуле.

— Скажи, що ти зробила б заради того, кого любиш?

— Усе що завгодно. Я зробила б усе що завгодно.

Батько прокашлюється:

— Міс, як ви? — Він уважно її розглядає.

Вона уявляє, що саме він бачить. Брудна шкіра. Скуйовжене волосся. Кістляве тіло. Закривавлений світлот. Світ пережував її та виплюнув.

Син смикає носом.

— Міс? — уже наполегливіше запитує чоловік. Він ступає один несміливий крок назустріч.

Дівчина облизує сухі, потріскані губи й силкується зберегти рівний голос, відповідаючи:

— Так?

— З вами все гаразд? — перепитує чоловік.

Дівчина моргає. Хитає головою. Витріщається в порожнечу.

— Ні, я так не думаю.

— Як вас звати?

— Як мене звати? — Хто вона? Чим вона стала? Посудиною. Яку можна носити. Зберігати. Наповнювати.

— Так, як вас звати? — батько розтягує слова.

Дівчина вагається. Її ім'я застрягло десь усередині. Вона заховала його в глибокій, глибокій темряві. Задля безпеки. Не згадуй. Але ніколи не забувай. Вона розправляє плечі й тягнеться до нього.

— Елізабет, — видихає.

Вона не промовляла ці чотири склади цілу вічність. Її ім'я. Її справжнє ім'я. Ім'я, яке вибрала її мати, бо воно класичне, королівське і несе в собі всі її надії та мрії про коледж, кар'єру, сім'ю та щастя для донечки. Колись дівчина носила своє ім'я гордо, як корону. Колись їй шепотіли це ім'я з любов'ю на вустах.

З останнім зусиллям дівчина випускає своє ім'я на волю:

— Мене звати Елізабет Блек. Гадаю, я загубилася.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Челсі прокидається від телефонного дзвінка.

— Ні, — її чоловік Ноа стогне. — Вимкни його. — Матрац скрипить, коли він відсувається від неї.

Спершись на лікоть, Челсі намагає телефон на тумбочці. Нещодавно перевалило за північ. Вона вмикає звук дзвінка і вдивляється в екран.

— Це з роботи.

— Сподіваюся, принаймні хтось мертвий, — бурмоце Ноа.

Челсі сміється над химерним почуттям гумору чоловіка. Вона офіцерка поліції, детективка. Найімовірніше, хтось таки мертвий.

— Детективка Калгун, — відповідає вона, вмикаючи світло і пересуваючись на край матраца; хребет пронизує дрож. Весна в Колдвелл-Бічі завжди холодна. Літо теж. Тутешнім мешканцям пощастить, якщо кілька днів температура повітря перевищуватиме 18 °С. Ця ділянка узбережжя у Вашингтоні розташована між двома скелястими урвищами й відома своєю норовливою погодою. Льюїс і Кларк позначили її на своїй карті як непридатну для життя.

— Челсі, — це її бос сержант Ебботт. Вона більше ніяк не реагує, коли він називає її на ім'я. Байдуже, що він звертається до її колег-чоловіків на прізвища. Абсолютно байдуже. — Отримав виклик. Знайдено дівчину, — сержант Ебботт ненадовго замовкає. — Вона назвалася Елізабет Блек.

На це Челсі вже реагує. Еллі Блек. Жива? Минуло два роки. Вона рвучко підводиться і перемикає дзвінок на гучний зв'язок.

Ноа вмикає нічник. З його шиї звисає золотий ланцюжок із двома підвісками: число двадцять один — його колишній баскетбольний номер — і медальйон зі святим. Челсі не пам'ятає, хто саме там зображений, певно, якийсь духовний воїн у битві добра зі злом.

— Що там? — Він сідає і чухає бороду.

Вона притискає пальця до губ, а відтак дістає з тумбочки ручку і папір, поки Ебботт викладає всю інформацію. Туристи в Капітолійському державному лісі знайшли Еллі Блек. Він диктує їхні номери телефонів. Еллі перевезли до лікарні «Легасі Меморіал». Про стан дівчини поки нічого не відомо. Челсі гуглить це місце. Олімпія. Дві години на південний схід від Колдвеллу.

— Хочу, щоб ти приїхала в лікарню.

— Уже збираюся, — вона натягує джинси.

— Я відправив Дугласа до стежки, на якій її знайшли.

Повільна, напружена пауза. Дуглас. Син сержанта Ебботта. Вона знає його з дитинства. Обое їхніх татів були копами. Батько Челсі був вищий за рангом: начальник поліції. А батько Дуга — офіцер, на ту пору ще не сержант, не бос Челсі. Дуг на пару років старший за Челсі. Він пробайдкував кілька років, перш ніж піти слідами батька. Нещодавно Ебботт підвищив сина до детектива, як і Челсі, хоча вона має більше стажу. Челсі це зовсім не збентежило. Чесно. Вони все одно рідко перетинаються. Вона працює в Службі у справах сім'ї, а Дуг — у відділі боротьби з наркотиками.

Перед очима постає один із пікніків, організованих поліційним відділком. Тоді вони ще були юними. Лідія, сестра Челсі, була жива. Дуг тусувався в компанії хлопців, які глузували з Челсі. Питали, чи не приїхала вона в коробці

з-під бенто. Челсі вдочерили. Вона чистокровна японка. Решта членів її сім'ї мали біляве волосся та молочно-білу шкіру. Навіть тепер, тридцять з гаком років по тому, цей спогад наче свіжий. З'їдений кавун важко осідає в шлунку. Сонце затягується хмарами. Сміх поступово переходить у сльози, тихо проліті під дубом. Після цього Челсі ходила зігнувши шию та втупившись у землю. Якось її бойфренд посміявся з цього, пародіюючи її звичку сутулитися. Відтоді Челсі дуже змінилася. Однак образи Дуга, колишнього хлопця та інших подібних людей, досі інколи зринають в пам'яті у формі рук, що намагаються втримати її внизу.

— Челсі, ти тут?

Вона двічі ковтає.

— Я тут.

— Якщо це Еллі Блек, я хочу, щоб винуватця знайшли. Я хочу його арешту, і я хочу, щоб це сталося якомога швидше.

Челсі найжачується, почувши наказ, але проганяє це відчуття геть.

— Ясно. — Вона просовує руки в сорочку, тримаючи телефон у долоні.

— Преса притьма накинеється на цю новину, — продовжує він. — Вони не спустатимуть з цього всього очей. І я теж. Права на помилку немає.

— Я триматиму вас у курсі.

— Обов'язково, — відказує він.

Челсі кладе слухавку, закінчує вдягатися і зав'язує волосся в тугий низький хвіст. Взуття. Де її взуття?

— Я все правильно почув? Знайшлася Еллі Блек? — Ноа слідує за нею по квартирі. Помешкання гарне. Тимчасове. Білі стіни. Стеля з рельєфним тиньком. Диван. Обідній стіл. Переважно речі Ноа. Зокрема два обрамлені плакати із серіалу «Зоряний крейсер "Галактика"». На одному зображений піднятий догори кулак з написом: ТАКА НАША

ВОЛЯ, а на іншому — силует вродливої жінки-сайлонки з фразою: НІКОЛИ НЕ ЗАБУВАЙ, ХТО ТВІЙ ВОРОГ. Челсі та Ноа обоє схиблені на науковій фантастиці.

— Це ще поки не перевірено, — відповідає вона.

Таке трапляється не часто, проте за весь час роботи Челсі було кілька випадків, коли хтось з'являвся і видавав себе за зниклу безвісти дитину, сподіваючись виманити в убитих горем батьків гроші. Батьки Еллі заставили будинок, щоб запропонувати винагороду п'ятдесят тисяч доларів через кілька тижнів після зникнення доньки. Втім момент для афери не найкращий. Еллі не могла змінитися до невпізнаності за той час, що її не було. А саме два роки, два тижні й один день, якщо точно. У Челсі є календар з позначеною датою.

— Господи, хто б міг подумати? — Ноа зупиняється біля каміна. На полиці виставлені фотографії — на одній Ноа в академічній шапочці та мантиї в день отримання магістерського диплома з освіти. На іншій — він і його сім'я на родео: батьки і всі шестеро дітей у джинсах і ковбойських капелюхах. Весільна фотографія з будівлі суду, де вони з Челсі таємно одружилися. І, нарешті, світлина, на якій Челсі ще підлітка, з голови до ніг у камуфляжі, гвинтівка перекинута через плече, мертвий олень під ногами — її перше вбивство. Роки навчання Челсі в середній школі Колдвеллу були сповнені пострілів, здирання шкір і пошуку дороги додому за компасом.

Челсі проходить через кімнату на кухню, де в повітрі все ще пахне залишками карі, яке вони їли на вечерю. На ламінованій стійці стоїть сейф. Вона обертає диск, усередині — її пістолет і кобура. Ноа потирає потилицю. Він відчувається незручно поряд зі зброєю. Навіть попри те, що виріс на фермі, де на вихідних стріляв у койотів. Навіть попри те, що одружився з детективною.

— Гадаю, будинки ми завтра вже не дивитимемося. — Він хапає її ключі зі стійки й передає їй.